

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Speciatim B. Aloysio est deuotus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

Hos inter Patronos, teneriore quodam sensu atque amore complectebatur Aloysium Gonzagam, suum utpote Religionis vinculo fratrem, in quo fiduciam liberius collocabat. Numquam in Ædem sacram veniebat adoraturus SS. Eucharistiam, quin deinde ad B. Aloysij sacellum (in quo sacra eius Lipsana condita sunt) venerabundus adiret. Compendio contractam Vitam eius uniuersam, adiunctis virtutibus prodigijsque rite approbatis, circumferebat, eiusque honori multas afflictionculas & religionis actus dedicabat. Reperio in schedis, xxv. Maij anni M. DC. XXI. oblatas ab eo centum exercitationes humilitatis Deo, in Aloysij honorem; quodque illustrioris est generis, studio contendebat se eius reddere quam simillimum, vitæ virtutumque expressione. Et certe ea fuit plurimorum quæ sæcularium quæ Religiosorum opinio, fuisse eum imaginem quamdam B. Aloysij, eoque viso, alterum visum Aloysium existimasse. Quo die sacra huius Reliquiæ è Sacello Virginis in nouum sacrumque illi Sacellum illatæ sunt xvii. Kalendar. Iulias anno M. DC. XX. dum in ordines tributi Patres Fratresque supplicantium more per Templum incederent, eaque in pompâ Ioanni fors obtigisset gestandi candelabri; Pater Iacobus Crucius Assistent Italiae, in
aurem

IOANNIS BERCHMANNI. 165
aurem P. Theodoro Busco Assistenti Ger-
maniae hæc verba insufurrauit: Ille videtur
mihi alter quidam esse Aloysius. Nec iniuriã
ita iudicasse videbitur, æstimanti ea quæ huc
vsque dicta sunt, quæq; deinceps referentur.
Ibat felicissimus Adolescens de virtute in
virtutem, perfectionisq; indies magna ha-
bebat incrementa, Domino prouidente, qui
breuï illum è terris eripere destinarat. Nam
cùm Superiore anno M. DC. XX. Ioannes po-
tissimùm ad insignis cuiusdam demissionis
virtutem, suiq; perfectissimam cognitio-
nem incubuisset; iam vltimo vitæ suæ anno,
qui erat millesimus sexcentus vigesimus
primus, frontem chartæ cuiusdam, quam
rebus suis interioribus adnotandis aptauerat,
inscripsit his verbis: *Dixi, Nunc cœpi.* virtus-
que cui animum atque oculos adiecerat, cu-
ius etiam adeptionem singulari examine
persequebatur, fuit Charitas & Lætitia spiri-
tualis: paginæ eius omnes his verbis sunt re-
fertæ, *Charitas, Charitas; & Viuere in dies &*
in horas, quæ duo scilicet coniungebat, ex-
pertus, diuini amoris mercedem esse flam-
mam illam pectoris, quâ vitæ longioris obli-
tus, iam viuebat in horas ac dies, præstò sem-
per diuinæ voluntati, immensis tamen amo-
ris facibus adhelans ad boni illius infiniti
beatissimam possessionem.

P. Famiano
Seradâ.

Fortè per id tempus cum graui aliquo Patre egressus ad visendam Ædem cui nomen à Mariâ Maiore, per viam, dum redirent, ingressi in sermonem de animi tranquillitate, quâ Religiosi plerumque extremum obeunt diem, dum Pater plura adferens exempla eorum quos Romano in Collegio vitâ mortêque consentaneos placidissimè viderat demigrare, adderetque tandem illud, *Deum ora mi frater, vt moriatur anima mea morte Iustorum*; Ioannes repente conuerso ad eum vultu, modestè iuxta ac seriò, *Rectè quidem*, inquit, *mi Pater, sed primùm dicamus necesse est, Viuat anima mea vitâ Iustorum; vt dicere deinde valeamus, Moriatur anima mea morte Iustorum*. Pater sibi verbâ replicari sentiens à Iuene modesto, diligentissimoque Maiorum obseruatore, non minore affectus est pœnitentiæ sensu, quàm veneratione sanctæ bonitatis, quâ videbat sapientissimum Adolescentem præsidio innocentis vitæ, conniti ad tranquillum beatæ mortis portum.

Vno ante supremum diem mense, inter relaxandum animum colloquens cum Patre quodam, haud obscure illi indicauit quanto afficeretur caducarum rerum tædio, præsentisq; vitæ fatietate. Affirmabat nempe, si Deo visum fuisset in alteram se vitam euocare, nullo se discedendi mœrore fuisse abiturum.

Aper-

Apertius aliquantò, paucis post diebus, agens cum quodam Collegij Professore, qui ludenter eius consuetudine utebatur, captus utilitate sermonum, vitæque eius probatissimæ exemplo; ei insinuabat, quàm incenso mortis desiderio, ad iungendum se arctius Deo, inflammari experiretur. Cumque inuicem ille interrogaret fidenter, an sic rationes omnes suas in Religione haberet comparatas, ut mortem non reformidaret; respondit ei in hunc modum Ioannes: Si meæ quidem optioni relinqueretur, eas mihi condiciones ferre quas ipse cuperem; eligerem primùm abdere me dies aliquot in piorum Exercitiorum quietem, quod etiam si non concederetur, attamen morerer perlubenter.

P. Hieronymo Sanguano.

Viuebat extremis hisce diebus instar hominis à sensibus abstracti, forisque peregrinantis, corpore quidem inter mortales, sed animo in cælum abducto. Atque ut Deus eum iam sibi vindicare decreuerat, ita blandè feruentibus cælestium amorum desideriorumque affectibus præparabat. Audisses non rarò suauia illa Sponsæ & Apostoli verba voce animoque usurpantem, *Cupio dissolui; & Amore langueo.* quod tamen omninò flagitare non audebat, ignarus an ex Dei id esset voluntate, maioreque gloriâ diuinæ Maiestatis, nec ne.

Placuit tandem clementissimo Numini tam sanctis annuere desiderijs, simulq; quid illi futurū breuī esset clariū indicare. Siquidem pridie Kalendas Augustas (qui Festus est S. IGNATIO Fundatori nostro dies) cū in Collegio Romano singulis sortitō tribueretur icuncula futuri per sequentem Augustum Præsidis sui tutelaris; exijt Ioanni fors, hūc Seruatoris apud Mariam verbis sub icone scripta: *Videte, vigilate, & orate, nescitis enim quando tempus sit.* Haud surdis auribus id monitum sagacissimus Iuuenis excepit certissimi instar indicij diuinitus sibi facti, de Dei se breuī euocaturi voluntate. Nec temperauit lætitiæ suæ, quin protinus aperiret suo Philosophiæ Professori, alijsq; nonnullis, quos certior mox confirmauit euentus, cū quinque post dies æger, octauo deinde est extinctus, vt deinde intelligetur. Indicandum hūc quasi per transfennam duxi, Ioannem tum fuisse natum annos XXII. de quibus vix integros quinque egerat in Societate. Iam vitæ telam ordienti, præcisa abruptaque prius vita est, quàm ad stabilimentum peruenisset ætatis, iuueni propior quàm viro. Vixdum primas Religiosi tyronis lineas adumbrando, rudem aliquam communis vitæ obseruantiaque imaginem inchoauerat. Si verò telæ inceptæ specimen egregium adeò admirandumque

P. Frãncisco
Piccolomi-
ni.